

Evakuační plán

Bohumil Matějovský

Průzkumný univerzaplán Rabor byl na zpáteční cestě k planetě Zemi. Vzdálen od ní už jen pouhé tři měsíce letu. Až dosud probíhalo vše podle plánu. Drobnější potíže, které se několikrát vyskytly, byly včas a bez následků vyřešeny. Ať už pomocí chytrého palubního systému, nebo zásahem posádky. *Ponorkovou nemoc* také zvládali dobře. Především tím, že se od sebe poslední měsíce izolovali a příliš spolu nemluvili.

Všichni se už těšili domů. Po dvou letech zkušebního průletu dalekým vesmírem je čekala zase pevná zem pod nohama.

Šestičlennou posádku tvořil kapitán Pereus, dva důstojníci a tři řadoví členové bez hodnosti, tzv. *podpůrný personál*. Každý z nich měl spoustu důvodů, proč se těšit na návrat. A nebyly to zdaleka jen důvody očekávané, jako je shledání se svými blízkými. Měli i své skromné touhy. Z pozemského hlediska až banální. Kapitán Pereus se například těšil na svou zahrádku. Jak ji po dvou letech znovu zvelebí a osází svými oblíbenými tulipány. Poručík Darwin, který měl zároveň funkci lékaře, se nemohl dočkat, až se znovu projede na kole po své romantické horské trase. Druhý poručík Markov věděl naprosto jistě, že o svůj první volný den, po nezbytné aklimatizaci a všech zdravotních a psychologických vyšetřeních, půjde do baru Verdi, a zahraje si tam s partou *pozemských kamarádů* karty. Zbylí tři členové podpůrné posádky: Guras, Tom a Marcel, se samozřejmě už také těšili. Na sklenku vína, koupel ve vířivce, polehávání na pláži, zahradní grilování, rockový koncert nebo vyjížďku kabrioletem podél pobřeží. Vše, co před odletem vnímali jako

obyčejné, rutinní věci, které mohou uskutečnit kdykoli, se po dlouhém pobytu v univerzaplánu stalo v jejich představách něčím výjimečným. Jako když před trosečníka, zachráněného po dvou letech z ostrůvku velikosti hřiště, položíte čokoládový zákusek a šálek čerstvého presu. Nebo pořádně vychlazené pivo.

Jenomže jak se říká: *neštěstí nechodí po horách, ale po lidech*. V tomto případě by se to dalo upravit: *po astronautech*.

Zničehonic se totiž rozezněl signál nejvyššího ohrožení, vyzývající k okamžité evakuaci. Palubní systémy, a to opakovaně, oznámily vážnou poruchu v sekci palivových a pohonných jednotek. Záložní počítač tuto informaci potvrdil. I když projektanti Raboru mysleli na všechno a snažili se zálohovat každý jeden systém, čas od času se stejně vyskytne něco, co obejde všechny ty pojistky, zálohy, náhrady a způsobí kolaps. Ten sice zničí současnou posádku, ale je pak ponaučením pro ty příští. Takhle jde přece vývoj dopředu, řekli byste. Kolik lodí se muselo kdysi potopit, než ta další doplula k Americe. Problémy se dají odstranit a vymyslet pro ně řešení teprve poté, co se poprvé vyskytnou.

Ať tak či tak, posádka měla jen hodinu na evakuaci. Systém potvrdil blížící se očekávanou explozi v místě zasaženém poruchou. Nebylo už jak jí zabránit. Všechny ostatní možnosti, než byla evakuace, odpadly. Navíc byla přerušena i komunikace se Zemí, takže neměli možnost problém konzultovat se základnou.

V Raboru byly dva malé záchranné moduly. Posádka jim říkala: *dvojčátka*. Každý přesně pro tři osoby. Víc prostoru tam nebylo. Vlastně to byly takové maličké, záchranné čluny, které bylo možno použít jen v určité vzdálenosti od Země, aby byly schopny k ní ještě bezpečně doletět. A porucha se stala, našťestí, na samé hranici téhle vymezené vzdálenosti. Takže posádka měla

velkou šanci naplnit ty své sny. O posezení v baru u karet, vířivce, a sázení tulipánů.

Jenomže, jak přesně říká jeden z Murphyho zákonů: *co se může pokazit, to se také v nejnevhodnější chvíli pokazí*. Systém byl schopen zprovoznit a vystřelit do prostoru pouze jeden záchranný modul. Druhý sklouzl do nešťastné pasti poruch, které zasáhly důležité centrum Raboru. Byl tak vyřazen ze hry o život astronautů i ten svůj. Symbióza *dvojčátek* skončila. Kapitán Pereus si ověřil, že modul číslo dvě odletět nemůže. Funkční zůstal jen modul jedna. Tři členové posádky tedy museli zůstat na palubě Raboru až do hořkého konce. A smířit se s poslední hodinou svého života. A s pocitem, že se kvůli přerušení komunikace nemohou ani rozloučit s blízkými na Zemi.

Zatím se však nevědělo, kteří *tři* to vlastně budou. Kdo se takhle obětuje pro ostatní.

A čas neúprosně běžel. Odpočítávání šedesáti minut do nezbytné evakuace právě začalo.

***

55 minut do evakuace.

„Tak dobře,“ uklidňoval situaci kapitán Pereus. Všichni se sešli u záchranných modulů, kde museli najít řešení. „Zachovejme chladnou hlavu. Jsme profesionálové. Modul dvě, jak jsem si právě opakovaně ověřil, je mimo provoz. Za těchto okolností, a s ohledem na zbývající čas, není v našich možnostech ho zprovoznit. Je tu však i riziko, že za současné nepřehledné situace vypadne i jednička. Proto si musíme s evakuací pospíšet. Na tuhle cestu jsme se vypravili i s tím vědomím, že můžeme kdykoli zahynout a doplnit tak řady všech těch nešťastníků před námi. Takže jediná otázka pochopitelně zní: kteří tři z nás dostanou přednost k evakuaci a kteří tady zůstanou?“